

פעמים אהיה עולה מ"ב כמנין שם של מ"ב

ספר השל"ה הקדוש - מסכת פסחים - מצה עשירה (י)

והנה כשנבנה העולם ונפעל, נקרא בשני שמות, אלהים ואדני"י כי הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים כדפרשתי לעיל. ונתגלו ממחותו על ידי אהי"ה אשר אהי"ה, בחינה עליונה מאהי"ה המורה על העבר הוא שורש של שם אלהים, ובחינת אהי"ה הגלוי לשון עתיד הוא שורש שם אדני"י.

ספר השל"ה הקדוש - תולדות אדם - שער הגדול (נד)

ויש עוד יחוד שלישי שהוא פרטי בארבע ספירות, שהם חכמה ובינה תפארת ומלכות, שהוא ענין הזיווג אשר לא ימצא אלא בספירות האלה

רבנו בחיי על בראשית פרק א פסוק ד

ובמדרש (בראשית רבה ד, ו) מפני מה לא נאמר כי טוב בשני לפי שבו נברא גיהנום שנאמר (ישעיה ל, לג) כי ערוך מאתמול תפתה, יום שיש לו אתמול ואין לו שלשום. ועוד דרשו ז"ל (שם) לפי שבו נברא המחלוקת שנאמר ויהי מבדיל בין מים למים, אמר רב טביומי ומה מחלוקת שהוא לתיקון העולם ולישובו לא כתיב בו כי טוב, מחלוקת שהיא לערבובו של עולם לא כל שכן. וביאור הענין כי השני תחילת השינוי, ולכך נקרא שני, והוא הסיבה לכל חלוקה ושינוי. ומה שאמרו כי המחלוקת וגיהנום נבראו בו ביום להתבונן מזה שכל המעורר מחלוקת נידון בגיהנום, וכיון שמחלוקת וגיהנום נבראו בו ביום למדנו שהוא יום מזיק, ולכך אסרו חז"ל להתחיל כל מלאכה בו ואמרו (זוהר ח"ג רעג). אין מתחילין בשני, ולכך אסרו גם כן לאכול זוגות כי הוא דבר מזיק, והוא שאמרו (פסחים קט ע"ב) לא יאכל אדם תרי ולא ישתה תרי, והמחלוקת הזה שהיה ביום שני היה תחילת כל מחלוקת וסיבתה, ולכך לא נאמר בו כי טוב שהוא גרם הגורמים אחריו וממנו והלאה היו החולקים והמשנים רצון ה' יתברך, שהרי בשלישי אמר תוצא הארץ עץ פרי והיא לא עשתה כן אלא עץ עושה פרי, וברביעי קיטרגה הלבנה ואמרה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, ובחמישי נמלחה בת זוגו של לויטן שכן דרשו חז"ל (בבא בתרא עד ע"ב) סירס את הזכר והרג את הנקבה ומלחה לצדיקים לעתיד לבוא, ובששי חטאו אדם וחווה ונטרדו מגן עדן, ואם כן הרי מצינו בכל הימים אחר יום שני ענין קטרוג ושינוי כוונה ופירוד רצון וחילוק דעות בנבראים וסיבתם יום שני כי כולם באי כוחו ונמשכים אחריו:

משך חכמה על שמות פרק ג פסוק יג

ואמרו לי מה שמו כו' אהי' אשר אהי' כו' אהי' שלחני אליכם - יעו' מה שכתבתי בפ' ברכה (לד, יב והנה) ששם אהי' שתי פעמים כ"א הן כנגד כ"א שמות שבתפילין של יד וכן הם בתפילין של ראש ובצרופן יש מ"ב הוא השם הנורא שהיודעו אימתו מוטלת על הבריות, (קדושין עא) וכל זמן שבין עיניך יהיו שתיים (מנחות לו), ותפילין דמארי עלמא שכתוב בהן אהבת ישראל ומעלתו (ברכות ו סע"א) אם כבוד השם יתברך הוא בגלוי ומקויים וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך (דברים כח, י) וזה תפילין שבראש (ברכות ו סע"א) שאז שם מ"ב בשלמות אבל כשהשגחה היא בהסתרת פנים אז נתגלה רק תפילין של יד שאינו נראה לרבים כמו שכתוב והיה לך לאות ולא לאחרים לאות (מנחות לז); ואז הוא בבחינת שמוני בניך כחולדה הדרה בעקרי בתים (פסחים קיח:). וזה אמר אהי' אשר אהי' זה שמי בהנהגה הנסיית שאז וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ובשעה שאין בגלוי אז רק אהי' שלחני כו' שאין נראית רק תפילין של יד ודו"ק.

וזה מה שאמר האי צדוקי עמא דאסתיר מרי' פניו מנייהו כו' אחוי ליה ועוד ידו נטויה שנא' ובצל ידי כסיתוך (חגיגה ה:): שהראה לו שאף עפ"י שהתפילין של ראש אינו נראה על פניו אבל תפילין של יד רחימותיה לגבן איכא (ע' שבת פח:): שנאמר ובצל ידי כסיתוך ודו"ק.

והנה בארנו בהפטרה פ' פקודי כשהשגחה היא בהעלם כמו בזמן הגלות הזה הארוך אז הקדושה על מקום מקדש בהעלם ועומד אחר כתליו לכן אסור להקריב על מקום מקדש שבגלות אין נראית קדושה על המקדש אבל להקריב בבמות גם כן אסור שבהעלם עוד הקדושה קיימת יעו"ש מבואר מאוד מה שאמר השם יתברך לשלמה

(מלכים א' ט, ג) הקדשתי את הבית הזה כו' שמי שם עד עולם. שבזמן הגלות גם כן קדוש אמנם רק בהתגלות רק תפילין של יד לבד, והיו עיני ולבי שם כל הימים שביום שבזמן שישראל בארץ ועשרה נסים נעשו במקדש לבד הקבועים אז וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך ואז יהיו תפילין של יד ושל ראש ששניהם הם שם מ"ב וזה והיו עיני ולבי שם כל הימים זה עיני הוא תפילין של ראש בין עיניך ולבי זה תפילין של יד שהן שימה כנגד הלב. אבל בלילות הן רק תפילין של יד ומקום מקדשו מסור לזרים עד בוא גואל בב"א. בגמ' בעו"ג ד' ע"ב לא ליצלי אינש מוספין וכו' ביחיד בג' שעי ואב"א משום כו' דעוסק בתורה דכתיב ביה אמת דין דלא כתיב בי' אמת עביד לפני משוה"ד. כן מפורש בנחמיה ט' משפטים ישרים ותורות אמת. לכן אמר וכל מאמינים (פיוט לר"ה) שהוא דין אמת בתורה דכתיב בה אמת ואז אינו עושה לפני משורת הדין, ההגוי באה"י אשר אה"י זה שם מ"ב השם הנורא שיודעו אימתו מוטלת על הבריות ואין מוסרין אותו אלא למי שמעביר על מדותיו (קדושין עא) פן ינקם מאויביו הלא נפחד מעומק הדין.

ספר השל"ה הקדוש - ספר שמות - שובבי"ם ת"ת (א)

ועתה הנני נותן טעם למה בשנת העיבור מהראוי לעשות תשובה ביותר משאר השנים, רבותינו ז"ל אמרו (חולין ס, ב) שני המאורות הגדולים חמה ולבנה שוים נבראו, היו משתמשים בכתר אחד. ואחר כך מחמת הקטרוג אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך. והנה רז"ל דברו בחמה ולבנה התחתונים הנראות לנו, אבל רומזים לחמה ולבנה העליונים וגבוה מעל גבוה, כמבואר לחכמי המקובלים. עוד נודע ונתפרסם בספריהם כי מכח ענין קטרוג הזה נמשך למטה קטרוג הקליפה, הוא היצר הרע הוא השטן היורד ומחטיא ועולה ומקטרג. ולעתיד יהיה אור הלבנה כאור החמה, ויתבטלו הקליפות ויהיו כולם יודעים את ה' ולא יהיה יצר הרע. ועתה אודיעך, אם לא היה ענין מיעוט הירח, לא היה עולמים שום עיבור, כי בודאי אם היו משתמשים בכתר אחד היה סיבובם ומהלכם שוה. ועתה שנתפרדו אז אין מהלכם וסיבובם שוה, וצריכין לעשות שבע עיבורים במחזור, כדי להשוות שנות הלבנה דהיינו י"ב חדשי השנה, שיבא בשנה לשנת החמה שהיא שס"ה יום, כדי שיבא פסח בחודש האביב, וסוכות בשעתו בזמן האסיף. נמצאו העיבורין שבאו מכח הקטרוג, הם גרמו שנתהו קטרוג שלמטה המביא לידי חטא, על כן בשעת (נ"א בשנת) העיבור ראוי ביותר לתשובה: